

Συνέντευξη με τη γιαγιά μου

Η γιαγιά μου γεννήθηκε σε ένα χωριό που ονομάζεται Αβαρίκο. Ζούσε σε ένα σπίτι φτιαγμένο με τούβλα που όπως όλα τα άλλα σπίτια ήταν σοβατισμένο και βαμμένο άσπρο.

Στο σπίτι της υπήρχαν δώδεκα άνθρωποι που μοιράζονταν δύο υπνοδωμάτια. Ανάμεσά τους οι γονείς της, ο παππούς και τα οχτώ αδελφιά της. Ως μεγαλύτερη κάθε πρωί έπρεπε να ετοιμάσει όλους τους αδελφούς και τις αδελφές της για το σχολείο. Η μητέρα της ετοίμαζε πρωινό στην κουζίνα που ήταν περίπου πενήντα μέτρα μακριά από το σπίτι. Το πρωινό ήταν φρέσκο αγελαδινό γάλα με πολύ λίγο σπιτικό ψωμί μέσα σ' αυτό. Ο πατέρας της ήταν οικοδόμος. Όσο τα παιδιά ήταν στο σχολείο γύριζε στο σπίτι και φρόντιζε τα ζώα. Μετά και οι δύο, η μητέρα και ο πατέρας της, πήγαιναν στα χωράφια όπου καλλιεργούσαν λαχανικά και φρούτα. Ο παππούς έμενε στο σπίτι και καθόταν κι έλεγε ιστορίες στα παιδιά.

Παρ' όλη τη σκληρή δουλειά, ερχόταν και μέρες που έφερναν κάτι ξεχωριστό στη ζωή τους. Τις περισσότερες Κυριακές λόγω χάρη τις γιόρταζαν και μετά ακολουθούσε ένα καλό γεύμα με πολύ χορό και τραγούδι. Το αγαπημένο τραγούδι της γιαγιάς μου ήταν <<Τα Κολοκύθια>>. Γιόρταζαν τα γενέθλια κάθε παιδιού βάζοντας ένα αρνί στη σούβλα, όπως έκαναν το Πάσχα και τα Χριστούγεννα. Ζώντας μια πολύ απλή ζωή, τα δώρα που έκαναν το ένα παιδί στο άλλο ήταν πράγματα που έφτιαχναν στο σχολείο.

Η γιαγιά μου δε συνειδητοποίησε πόσο πολύ θα της έλειπε η οικογένεια και το σπίτι της μέχρι που μετανάστευσε στην Αυστραλία σε ηλικία δεκαεφτά χρονών. Στόχος της ήταν να προσπαθήσει να φέρει την οικογένειά της στην Αυστραλία, αλλά αυτό δεν έγινε ποτέ. Ταξίδευε σαράντα μέρες και νύχτες με ένα παλιό και συνωστισμένο πλοίο για να έρθει εδώ.

Όταν έφτασε εδώ, έμεινε στο σπίτι του θείου της στο Hurstville. Ήταν αδελφός της μητέρας της. Στην αρχή νόμισε πως είχε έρθει στον παράδεισο. Ωστόσο η θεία της της έκανε τη ζωή δύσκολη. Ήταν όπως η μητριά στην ιστορία της Σταχτοπούτας. Σύντομα η θεία της κανόνισε για τη γιαγιά μου να παντρευτεί με έναν άντρα που είχε συναντήσει μόνο μια φορά. Μέσα σε έξι εβδομάδες παντρεύτηκε. Στα δεκαοχτώ της είχε το πρώτο της μωρό. Τότε πεθύμησε το σπίτι της περισσότερο από ποτέ γιατί η Αυστραλία γινόταν σπίτι της.

Να μάθει Αγγλικά ήταν πολύ δύσκολο στην αρχή, αλλά δούλεψε σε ένα μαγαζί και αυτό τη βοήθησε πολύ. Στην αρχή και η γιαγιά μου και οι φίλες της αντιμετώπισαν καταστάσεις αστείες αλλά και καταστάσεις που τις έφεραν σε αμηχανία. Προσπαθούσαν να μιλήσουν Αγγλικά και ο λόγος τους είχε περισσότερες ελληνικές λέξεις παρά αγγλικές. Πολλοί Έλληνες όπως και ο άντρας της πήγαιναν στον κρεοπώλη και για να αγοράσουν ένα είδος κρέατος μιμούνταν τα ανάλογα ζώα. Βέβαια υπήρχαν και κακές στιγμές όταν οι άνθρωποι τους κορόιδευαν. Συχνά έχαναν το δρόμο ταξιδεύοντας και κάποιες φορές κάποιιοι τους λήστεψαν πραγματικά.

Παρ' όλα αυτά μετά από τριανταπέντε χρόνια στην Αυστραλία, δύο παιδιά και πέντε εγγόνια, η Αυστραλία είναι τώρα το σπίτι της γιαγιάς μου. Πιστεύει πως τα τελευταία είκοσι χρόνια τα πράγματα έχουν αλλάξει αρκετά σ' αυτή τη χώρα. Τεχνολογία, ήθη, εγκληματικότητα, προσδοκίες από τις νεότερες γενιές, υγεία και πάνω απ' όλα οι οικογενειακές αξίες είναι διαφορετικές αυτά τα χρόνια. Φοβάται περισσότερο για τα εγγόνια της. Πιστεύει ακόμα πως, μετά από μερικά ταξίδια στην Ελλάδα, οι αλλαγές εκεί είναι πολύ χειρότερες απ' ότι εδώ. Γι' αυτό πιστεύει πως ο ερχομός της στην Αυστραλία ήταν το πεπρωμένο της για μια καλύτερη ζωή, και για την οικογένειά της και για εκείνη.

Λάμπρος Δρίβας (Ross Drivas)